
Bílá růže

Jindřichova družina přijede včas. Jeho dvořané jsou hezky ustrojeni a skrývají plaché úsměvy. Polovina z nich jsou naši staří přátelé a příbuzní – když ne pokrevní, tak prostřednictvím sňatku. Hodně věcí zůstává nevyřčeno, když nás hosté zdraví, jak to dělávali, když jsme ještě byli královskou rodinou a bavili jsme je zde, v tomto paláci.

Je zde můj bratranec John de la Pole, jehož Richard před Bosworthem jmenoval svým dědicem. Přijel se svou matkou, mojí tetou Alžbětou. Celá její rodina je dnes loajální Tudorovcům, proto nás zdraví s opatrným úsměvem.

Moje druhá teta, Kateřina, nyní nosí jméno Tudorovna. Kráčí zavěšená do králova strýce Kašpara, avšak hluboce se ukloní mé matce, jak byla zvyklá, pak se napřímí a vstřícně ji políbí.

Mezi ctěnými a důvěryhodnými přáteli nového panovníka je i můj strýc Eduard Woodville, matčin bratr. Odešel s Jindřichem do vyhnanství a u Bosworthu bojoval po jeho boku. Skloní se nad rukou mé matky, potom ji políbí na obě líce a já slyším, jak šeptá: „Těší mě, že tě vidím na místě, kam patříš, Bětko. Tedy Vaše Milosti!“

Matka nechala připravit hostinu o dvaadvaceti chodech, a když se všichni najedí a nádobí je odklizeno, moje sestry Cecílie a Anna celému dvoru zatančí.

„Zatančete nám, princezno Alžběto,“ vyzve mě stroze Jindřich.

Podívám se na matku. Dohodly jsme se, že tančit nebudu. Naposled jsem tu tančila o vánoční hostině. Měla jsem na sobě hedvábné šaty tak skvostné jako královna Anna, dokonce i stejného střihu a barvy, jako bych usilovala o to, aby nás dvořané srovnávali – jsem o deset let mladší. A její manžel, král Richard, ze mě nemohl spustit oči. Celý dvůr viděl, jak propadá mému kouzlu a je ochoten opustit svou starou neduživou choť, aby mohl být se mnou. Tančila jsem se svými sestrami, ale on měl oči jenom pro mě. Tančila jsem před stovkami lidí, ale jenom pro něho.

„Buďte tak hodná,“ naléhá znovu. Podívám se do jeho hnědých očí a vyčtu z nich, že nepřijímá žádnou omluvu.

Zvednu se ze židle a natáhnu ruku k Cecílii, která bude mou partnerkou, ať se jí to líbí nebo ne. Muzikanti spustí saltarello. Cecílie se mnou mnohokrát tančila před králem Richardem. Také si na to vzpomněla a ušklíbla se. Možná si připadá jako otrokyně, která má bavit sultána, ale jsem to já, koho nejvíc ponížili, a to by jí mělo být útěchou.

Skladba je rychlá a Jindřich pozorně poslouchá. Rukou si potukává do rytmu. Zjevně má hudbu rád. Když píseň skončí, odmění hudebníky zlatákem, což je přiměřená odměna, ale rozhodně ne královská. Sleduji ho a najednou mi dojde, že co se týče peněz, je stejně opatrný jako jeho matka. Tohle není mladý muž vychovávaný v přesvědčení, že mu svět dluží trůn. Není zvyklý na královský majetek a velkorysé rozhazování. Není jako Richard, jenž chápal, že šlechtic musí žít jako lord a rozhazovat peníze mezi lid. Sotva začnou hrát pro ostatní, král se nakloní k mé matce a prohlásí, že by rád strávil nějaký čas jenom se mnou.

„Samozřejmě, Vaše Milosti.“ Chystá se zvednout a vzít s sebou moje sestry.

„O samotě a nikým nerušení,“ upřesní a zastaví ji gestem ruky. „V soukromí.“

Matka zaváhá. Skoro vidím, jak usilovně přemýšlí. Zaprvé je to král. Zadruhé jsme zasnoubeni. Nakonec dospěje k rozhodnutí, že ho za žádných okolností nemůže odmítnout. „Vzadu je komnata. Postarám se, aby vás nikdo nevyrušoval.“

Jindřich přikývne a vstane. Muzikanti přestanou hrát a dvořané se kvapně ukloní. Pak se zvednou a zvědavě sledují, jak mi král Jindřich podává ruku a spolu s matkou, jdoucí vpředu, mě vyprovází z vyvýšené podesty kolem hodovního stolu dozadu ke dveřím soukromé komnaty. Všichni jsou tím zaskočení. U dveří nám matka dá přednost a s nepatrným pokrčením ramen nás vpustí dovnitř. Jsme jako dva herci, kteří opustili jeviště a vstupují do opravdového života, v němž sice mají předepsanou roli, avšak ani jeden z nich netuší, jak jeho postava dopadne.

Jindřich zavře dveře. Silným dřevem proniknou tlumené tóny. Hudebníci zase začali hrát. Jindřich s naprostou samozřejmostí otočí velkým klíčem v zámku.

Zarazím se. Kam se poděly dobré mravy? „Co si myslíte, že děláte?“

Otočí se ke mně a pevně mě uchopí v pase. „Je načase se lépe seznámit,“ oznámí mi.

Neucuknu před ním jako vyděšená služtička. Nehnu ani brvou. „Měla bych se vrátit do síně.“

Usedne do křesla velkého jako trůn a přitáhne mě k sobě. Nepohodlně balancuji na jeho koleni, jako by byl opilec v taverně a já běhna, kterou si právě zaplatil. „Nepřichází v úvahu. Přece jsem vám řekl, že se musíme lépe seznámit.“

Snažím se mu vymanit, ale drží mě pevně. Kdybych se s ním prala, potom bych vztáhla ruku na hlavu Anglie, což je považováno za zradu. „Vaše Milosti...“ domlouvám mu.

„Zdá se, že se musíme vzít,“ povzdechne si a do hlasu se mu vkrade příkřejší tón. „Jsem poctěn zájmem parlamentu o tuto událost. Zdá se, že vaše rodina má stále spoustu příznivců. Dokonce i mezi těmi, kteří předstírají, že jsou moji přátelé. Díky nim jsem pochopil, proč trváte na sňatku. Cítím se polichocen, děkuji za pozornost. Jak oba víme, naše zasnoubení trvá dlouhé dva roky. Je načase je završit.“

„Cože?“

Povzdechne si, jako by ho moje nedůvtipnost unavovala. „Zpečetíme naše zasnoubení.“

„Já tedy ne,“ oznámím mu nekompromisně.

„O svatební noci budete muset. Jaký je v tom rozdíl?“

„Přestaňte mě ponižovat!“ zvolám dotčeně. „Urážíte mě pod střechem mé vlastní matky, kousek od mých sester, těsně před svatbou!“

Mrazivě se usměje. „Podle mě vám moc cti k obraně nezbyvá. Co vy na to, Alžběto? A přestaňte se prosím bát, že zjistím, že už nejste panna. Ani bych nespočítal, kolik lidí mi psalo, že jste Richardovou milenkou. Mnozí dokonce vážili dalekou cestu až z Anglie, aby mi sdělili, že vás viděli kráčet ruku v ruce zahradou, že za vámi každou noc chodí do vašich komnat, že jste byla dvorní dámou jeho ženy, ale všechen čas jste trávila v jeho posteli. Podle některých byla Anna otrávena jedem, který jste jí podala vy. Lektvary vaší matky mají další oběť, avšak Riversovi jen hladce překonali další překážku.“

Jsem tak zděšena, že skoro nemůžu mluvit. „Nikdy,“ přísahám, „nikdy bych královně Anně neublížila!“

Lhostejně pokrčí rameny. „Komu na tom dnes záleží? Odvažuji se tvrdit, že jsme se oba dopustili skutků, jež bychom nejradši vymazali z paměti. Ona je mrtvá, on je mrtev, vaši bratři jsou mrtví a vy jste moje snoubenka.“

„Moji bratři!“ Náhle zbystřím.

„Jsou po smrti. Zbyli jsme jenom my.“

„Jak to víte?“

„Prostě to vím. Pojdte ke mně blíž.“

„Jak se opovažujete mluvit o mých zesnulých bratrech a zároveň mě špi-
nit?“ Dusím se emocemi.

Zakloní se a ryčí smíchy, jako bych ho upřímně pobavila. „Vskutku! Co-
pak se dá děvče jako vy zostudit? Vaše pověst vás předchází mílovými kroky.
Ulpívá na vás tolik mravního bahna, že už je nikdy nesmyjete. Po celý uply-
nulý rok o vás smýšlím jako o poběhlici s vražednými sklony.“

Jeho urážky mě připravují o dech. Svírá mě v pase a tiskne ke svým kost-
natým kolenům. „Vy netoužíte po mně a je vám dobře známo, že já netou-
žím po vás.“

Vskutku ne. Ani náhodou. Nestojím o zkažené maso, odmítám se spokojit
se zbytky po jiném muži. Zejména po tom zesnulém. Dělá se mi zle z před-
stavy, že vás využíval Richard Uzurpátor a vy jste naopak využívala jeho,
abyste se dostala ke koruně.“

„Pak mě pusťte!“ zaječím a chci se mu vyškubnout, ale drží mě pevně.

„Ne! Protože jak víte, musím se s vámi oženit. Vaše matka čarodějnice se
o to postarala. Vyžaduje to parlament. Ale já trvám na zkoušce plodnosti.
Chci vědět, co dostanu. Když už si vás musím vzít, pak trvám na plodné
ženě. Musíme spolu přivést na svět tudorovského prince. Kdyby se ukázalo,
že jste neplodná, potom by všechny oběti byly zbytečné.“

Teď už se s ním bez zábran peru. Pokouším se zvednout a vymanit se
z jeho neurvalých prstů, ale on mě svírá, jako by mě chtěl uškrtit. „Mám si
vás vzít násilím?“ vyhrožuje mi trochu zadýchaně. „Anebo laskavě zved-
nete tu svoji pěknou sukni, abychom to mohli rychle odbýt a vy jste se
mohla vrátit k matčinu stolu? Třeba byste nám mohla zase zatančit jako
coura, již ve skutečnosti jste.“

Na okamžik hrůzou zkamením. Dívám se do jeho hubeného obličejce
a pak mě k mému překvapení bez varování popadne za zápěstí, ale pustí
můj pas. Okamžitě vyskočím z jeho klína a zůstanu před ním stát. Napo-
sledy mi bleskne hlavou, že se mu vyškubnu a uteču, ale pevně mě svírá,
až mě pálí ruka. Jindřichův tvrdý výraz mi napovídá, že není úniku. Ne-
mám sebemenší šanci. Zrudnu a do očí mi vhrknou slzy.

„Prosím,“ hlesnu tiše. „Nenuťte mě k tomu, prosím.“

Pokrčí rameny, jako by s tím nemohl nic dělat, a dál drtí moje zápěstí. Volnou rukou nadzdvihne lem mých tudorovsky zelených šatů.

„Večer za vámi dobrovolně přijdu,“ nabídnu se. „Potají. Do vašich komnat.“

Opovržlivě se zasměje. „Chceš si vlézt do královy postele jako za starých časů? Právě jsi potvrdila, že jsi obyčejná děvka, jak jsem si myslel. Proto si tě jako děvku taky vezmu. Tady a teď.“

„Můj otec...“, zašeptám. „Sedíte na jeho židli.“

„Tvůj otec je mrtvý a strýc se jako ochránce tvé cti neosvědčil.“ Hýkavě se zasměje, jako by se náramně bavil. „Jdeme na to. Vyhrň si sukni a vlez si na mě. Hezky na koníčka. Panna nejsi. Dobře víš, co máš dělat.“

Pevně mě drží. Zdráhavě se shýbnu pro lem sukně. Jindřich si volnou rukou rozšněruje kalhoty, posadí se a roztáhne nohy. Nato mě k sobě přitáhne.

Aniž mě pustí, nadzvedne moji něžně vyšívanou spodničku a přinutí mě na něj usednout jako děvku, kterou mě nazývá. Sotva se ocitnu na jeho klíně, víc než tucetkrát mě neurvale nabodne na svoje kopí. Cítím ve tváři jeho horký dech vonící po koření. Zavřu oči a odvrátím se. Zadržím dech. Neodvažuji se myslet na Richarda. Kdybych vzpomínala, s jakou něhou si mě bral a šeptal moje jméno, pozvracela bych se. Naštěstí Jindřich brzy slastně zastěná. Rozlepím víčka a přistihnu ho, jak na mě tupě zírá hnědýma očima. V okamžiku své rozkoše mě pozoruje jako vězně na skřípci. Dosáhl uspokojení a ani přitom nemrkl.

„Nebřeč!“ napomene mě, když z něho slezu a utírám se lemem své jemné spodničky. „Jak bys mohla odtud vyjít a čelit své matce a dvoru, když budeš urvaná?“

„Ublížil jste mi,“ pravím lítostivě. Ukážu mu zrudlou kůži na zápěstí. Potom se skloním a upravím si zmuchlanou spodničku a pomačkané šaty, schválně vybrané ve veselém odstínu tudorovské zeleně.

„Za to se omlouvám,“ ucedí lhostejně. „Vynasnažím se ti v budoucnu neublížovat. Když mi příště nebudeš utíkat, nebudu tě muset pevně držet.“

„Příště?“

„Tvoje komorná, popřípadě tvoje okouzlující sestra, nebo dokonce sama ctihodná matka mě budou pouštět do tvých komnat. Budu tě navštěvovat. Do královy postele se znovu nedostaneš, tak na to rovnou zapomeň. Vy-

říd své sestře – nebo tomu, kdo s tebou spí –, že si musí najít nocleh někde jinde. Přijdu za tebou každý den před půlnocí v den, který si zrovna vyberu. Někdy se možná opozdím, ale ty na mě musíš čekat. Matce můžeš říct, že si to tak přejeme.“

„Nikdy mi neuvěří, že to byla i moje volba,“ namítne podrážděně. Setřu si slzy z tváří a štípnu se do nich, aby se mi navrátila barva.

„Jistě pochopí, že doufám v plodnou nevěstu,“ odpoví mazaně. „Určitě jí dojde, že si přeju, abys ve svatební den nosila moje dítě. Jinak žádná svatba nebude. Nejsem hlupák, abych si vzal neplodnou ženskou. Na tom jsme se dohodli.“

„Dohodli?“ opakuji užasle. „Nedohodli! Já s tím nesouhlasím! Nikdy jsem nic takového nepotvrdila! Moje matka neuvěří, že jsem se od vás nechala dobrovolně zostudit. Že jsme se na takové nehoráznosti spolu dohodli. Okamžitě jí dojde, že to není moje přání, nýbrž vaše. Že jste mě k tomu přinutil.“

Poprvé se usměje. „Ach ne, tys mi špatně rozuměla. O tobě nemluvím. Neumím si představit, že bych se s tebou o něčem radil. Kdepak. Měl jsem na mysli sebe a svou matku.“

Přestanu se zabývat sukní, otočím se k němu a zírám na něho s otevřenou pusou. „Vaše matka souhlasila, abyste mě znásilnil?“

Přikývne. „Proč by neměla?“

Zjevně se tím netrápí. Nevidí v jejím chování žádný rozpor. „Domnívá se, že je to tvůj osud. Boží vůle.“

Jsem natolik ohromená, že se na nic nez můžu. Jenom na něho zhnuseně zírám.

Rozesměje se. Zvedne se, zastrčí si plátěnou košili do kalhot a zašněruje poklopec. „Počít prince pro tudorovský trůn je akt Boží,“ vysvětluje. „Moje matka jej považuje téměř za svátost. Byť bolestivou.“

Nahněvaně si otřu slzy. „Potom sloužíte bezcitému Bohu a ještě bezcitnější matce.“

Přikývne. „Já vím. To jejich odhodlání mě sem přivedlo. Je to jediná věc, na kterou se můžu spolehnout.“

Dostojí svému slovu a navštěvuje mě každou noc jako muž, který si chodí do lékárny pro pijavice nebo pro medicínu – svědomitě, ale bez nadšení. Moje zaražená matka mě přestěhuje do komnaty poblíž soukromého schodiště, ve-

doucího do zahrady. Poblíž je molo, kde přistává jeho člun. Oznámí Cecílii, že bude spát se svými sestrami, zatímco já budu nocovat sama. Zlost, která z ní sálá, brání jakýmkoliv připomínkám a otázkám, včetně těch od Cecílie, která umírá zvědavostí. Sama moje urozená matka otvírá Jindřichovi dveře a v ledovém tichu ho doprovází do mé komnaty. Nikdy nepronese jediné slovo na uvítanou. Hlavu nosí hrdě vztyčenou a výmluvně se mračí. Čeká na něho v soukromé síni u dohasínajícího ohniště, kde hoří jediná svíčka. Když odchází, ani se s ním nerozloučí. Mlčky mu otevře dveře, plná tichého vzteku, a s gusem za ním zamkne. Jindřich musí mít nezlomné odhodlání, když je ochoten za mnou docházet navzdory mé nevráživé zlostné matce, jejíž šedý pohled se mu propaluje do hubených zad jako značkovací železo.

I já ve své komnatě mlčím, avšak po několika prvních návštěvách si Jindřich začne víc věřit. Dá si pohár vína, než jde na věc, zeptá se, co jsem celý den dělala, a vypráví mi o své práci. Sedá si do křesla u krbu a pojídá suchary, sýr a ovoce. Potom si rozšněruje kalhoty a vezme si mě. Když sedí u ohně a zírá do plamenů, mluví se mnou, jako bychom si byli rovni a mě zajímalo, čím se zabývá. Vypráví mi, co je u dvora nového a kolika lidem odpustil v naději, že se podvolí jeho plánům. Svěřuje se mi s plány, které má s naší zemí. Přestože zpočátku zatvrzele mlčím, postupem času mu začnu povídat o tom, co můj otec zamýšlel v tom kterém hrabství, anebo co si Richard přál zařídit v době své vlády. Pozorně mi naslouchá a někdy mi poděkuje s tím, že to či ono nevěděl.

Uvědomuje si, že strávil celý svůj život ve vyhnanství, mluví anglicky s cizím přízvukem – zčásti bretaňským, zčásti francouzským – a o zemi, kterou nazývá „svoji“, ví jenom to, co ho naučil oddaný strýc Kašpar nebo najatí učitelé.

Má výbornou paměť. Vzpomíná si, jak odjel ke dvoru šíleného krále v době, kdy byl můj královský otec ve vyhnanství a já s matkou a sestrami jsme se poprvé skrývaly v chladné kryptě pod opatstvím. Tuhle dobu označuje za pomyslný vrchol svého dětství. Jeho matka tehdy neochvějně věřila, že se navěky stanou královskou rodinou, a on se od ní nechal přesvědčit. Najednou věděl, že má pravdu. Beaufortovi směřují k trůnu a plní tím Boží vůli.

Vypráví, jak poklekl před Jindřichem VI. a měl pocit, že královská ruka, jež spočinula na jeho hlavě, byla ruka světce. „Byl víc svatým mužem než králem,“ vychrlí ze sebe naléhavě jako kazatel, jenž přesvědčuje lidi o své

víře. „Cítil jsem to. Připadal mi jako anděl.“ Vzápětí se odmlčí, jako by si vzpomněl, že hovoří o muži, jehož ve spánku zavraždil můj vlastní otec, když šilený král, důvěřivý jako malé dítě, spoléhal na pochybnou čest rodu Yorků. „Světec a mučedník,“ pokračuje vyčítavě. „Zemřel poté, co se pomodlil. Skonal při modlitbách rukou kacířů, zrádců a královrahů.“

Kdykoliv spolu mluvíme, jeden druhému připomínáme věčný svár našich rodin a krev, která kvůli němu byla prolita.

Uvědomuje si, že se dopustil toho nejzáštiplnějšího skutku, když se prohlásil králem den před bitvou, v níž Richard přišel o život. Každý, kdo toho dne bojoval na straně pomazaného krále, nyní může být legálně prohlášen za zrádce a odsouzen k smrti. Nastoupil na trůn jako tyran a od prvnopočátku obrátil spravedlnost vzhůru nohama.

„Předtím nikdo nic takového nikdy neudělal,“ poznamenám. „Panovníci z Yorku i Lancasteru chápali, že jde o rivalitu mezi dvěma rody a člověk má právo svobodně se rozhodnout, na čí stranu se postaví. A vy jste označil za zrádce muže, kteří se neprovinili ničím horším, než že si vybrali stranu, která prohrála. Vlastně jste tím řekl, že ten, kdo je vítěz, je v právu.“

„Vypadá to drsně,“ usoudí.

„Působí to licoměrně. Jak mohou být označeni za zrádce, když bránili korunovaného krále? Odporuje to zákonu i zdravému rozumu. Musí to být i proti Boží vůli.“

Uměje se, jako by nezáleželo na ničem jiném než na znovuoobnovení vlády Tudorovců. „Kdepak. Proti vůli Boží to zajisté není. Moje matka patří mezi nejzbožnější ženy, které znám, a ta si to nemyslí.“

„Je snad jediná, na jejímž úsudku záleží?“ zeptám se ostře. „Rozhoduje snad o záměru Božím nebo o anglických zákonech?“

„Zajisté je to její úsudek, čemu důvěřuji,“ odpoví s úsměvem. „Její rady pochopitelně upřednostňuji před tvými.“

Vezme číši vína a ukáže na postel s takovou rázností, až si začínám myslet, že se nemůže dočkat, až to bude mít za sebou stejně jako já. Ležím na zádech, nehybná jako socha. Nikdy si nesvléknu šaty a nepomáhám mu, když mi vyhrnuje sukni. Beze slova protestu mu dovolím, aby si mě vzal. Otočím hlavu ke stěně, takže když se úplně poprvé skloní, aby mě políbil na tvář, jeho rty přistanou na mém uchu. Jeho pokus o něžnost ignoruji, jako kdyby mě obtěžovala moucha.

WESTMINSTERSKÝ PALÁC, LONDÝN,
VÁNOCE 1485

Po třech týdnech jdu za matkou.

„Nedostala jsem periodu,“ oznámím bez úvodu. „Domnívám se, že je to znamení.“

Potěšení, zračící se jí v obličeji, je dostatečně výmluvné. „Ach, drahoušku!“

„Musí si mě okamžitě vzít. Nenechám se od nich veřejně zostudit.“

„Už nemá důvod otálet. Tohle přece chtěli. Považ, jak jsi plodná! Ale já bývala také a moje matka jakbysmet. Jsme ženy požehnané dětmi.“

„Ano,“ přikývnu, avšak nedokážu vložit do hlasu dostatečné nadšení. „Já se požehnaná necítím. Tohle dítě není počaté z lásky, dokonce ani v manželství.“

Moje chmury ani bledá tvář jí nezajímají. Přitáhne mě k sobě a položí mi dlaň na břicho, které je ploché jako vždycky. „Je to požehnání,“ ujišťuje mě. „Nové miminko. Možná to bude chlapec, budoucí princ. Nezáleží na okolnostech, za kterých byl počat. Důležité je, aby byl vysoký a silný. Vychováme ho k obrazu svému. Bude růží z Yorku na anglickém trůně.“

Stojím, ani se nehnu, jako poslušná chovná kobyła. Víím, že má pravdu. „Povíš mu to ty, nebo mám já?“

Okamžitě začne spřádat plány. „Pověz mu to ty,“ prohlásí. „Takovou novinu si určitě rád poslechne z tvých úst. Bude to první dobrá zpráva, kterou mu přineseš.“ Usměje se na mě. „Doufejme, že první z mnoha.“

Úsměv jí oplatím. „To doufám.“

Toho večera přijde brzy. Naliju mu víno, a když ukáže na postel, zvednu ruku na protest.

„Nedostala jsem periodu,“ zašeptám. „Možná čekám dítě.“

Na obličeji se mu zračí nefalšovaná radost. Zrudne. Vezme mě za ruce a přitáhne blíž k sobě, skoro jako by se mě chystal láskyplně obejmout. „To jsem rád. Moc rád. Děkuji, že jsi mi to řekla. Hned se cítím lépe. Bůh ti žehnej, Alžběto. Bůh žehnej tobě i dítěti, které nosíš. Tohle je ta nejlepš

novina, jakou jsem mohl slyšet.“ Zamíří ke krbu, ale pak se vrátí ke mně. „Báječná zpráva!“ raduje se. „Jsi tak krásná! A tak plodná!“

Přikývnu, tvář mám jako z kamene.

„Poznáš, jestli je to chlapec?“ vyzvídá.

„Na to je moc brzy,“ odpovím. „Kromě toho perioda se někdy nedostaví z čirého neštěstí nebo ze šoku.“

„V tom případě doufejme, že nejsi nešťastná nebo v šoku,“ odpoví vesele, jako by zapomínal, že mám zlomené srdce a jsem znásilněná. „Doufejme, že tam máš chlapce z rodu Tudorovců.“ Poplácá mě po břicho, jako bych mu už patřila. „Hodně to znamená. Už ses svěřila matce?“

Zavrtím hlavou. Drobná bezvýznamná lež, ale potěší. „Chtěla jsem, abyste se o tom dozvěděl jako první.“

„Až se vrátím domů, povím to své matce.“ Můj smutný tón jako by neslyšel. „Nemůžu jí přinést lepší zprávu. Pozve kněze na Te Deum.“

„Domů přijdete pozdě,“ připomenu. „Už je po půlnoci.“

„Čeká na mě,“ oznámí mi. „Nikdy nejde spát, dokud se nevrátím.“

„Proč ne?“ podívám se.

Má tu slušnost, aby provinile zrudl. „Ráda mě ukládá do postele,“ přizná. „Nikdy mě nezapomene políbit na dobrou noc.“

„Ona vás líbá na dobrou noc?“ Co je to za ženskou, která pošle svého syna, aby mě znásilnil, a pak ho líbá na dobrou noc?

„Dohání ztracené roky, kdy mě na dobrou noc políbit nemohla,“ říká tiše. „Kdy ani nevěděla, kde vůbec spím, anebo jestli si můžu kvůli svému bezpečí dovolit zamhouřit oko. Těší ji, když mi udělá křížek na čele a popřeje hezké sny. Ale až mi dnes přijde požehnat, povím jí, že čekáš dítě, a já doufám, že to bude syn!“

„Myslím, že jsem těhotná,“ míním opatrně, „ale zatím je brzy. Nemohu si být jistá. Hlavně jí neříkejte, že je to hotová věc.“

„Já vím, já vím. Určitě mě považuješ za sobce, který má na mysli jen blaho Tudorovců. Ale i ty pocházíš z královského rodu a tvůj syn by se stal příštím panovníkem. Plníš úlohu, pro kterou ses narodila. Válka bratranců skončila a nadto ji završí sňatek a dítě. Dopadlo to, jak mělo. Nikdo si nemohl přát šťastnější konec. Všem nám přineseš mír, lidem i zemi.“ Podívá se na mě tak, jako by mě chtěl sevřít v náruči a políbit.

Natočím se k němu ramenem. „Představovala jsem si, že vše dopadne jinak.“ Vzpomínám na krále, jehož jsem milovala a on po mně chtěl syna,

jehož nazve Artušem na počest Camelotu. Toužila jsem přivést na svět následníka, jenž nevzešel z chladného odhodlání a hořkosti, ale z hluboké lásky.

„Pořád může,“ odvěti opatrně. Vezme mě za ruku a něžně ji svírá. Ztiší hlas, jako by nás mohl někdo slyšet. „Pořád máme nepřátele. Jsou schovaní, ale já vím, že tu jsou. A pokud porodíš děvče, nijak mi tím neposloužíš. Všechno úsilí bude k ničemu. Ale budeme se modlit za hošíka. Oznámím matce, že může začít s přípravou svatby. Příkladnějším víme, že jsi plodná. I kdybys tentokrát selhala a porodila děvče, ověřili jsme si, že můžeš mít děti. Chlapce počneme příště.“

„Jak byste se zachoval, kdybych nepočala?“ zeptám se zvědavě. Začíná mi docházet, že Jindřich a jeho matka počítají s každou možností. Vždy připraveni.

„Oženil bych se s Cecílií, tvou sestrou,“ odpoví stroze.

Ohromeně zalapám po dechu. „Ale sám jste povídal, že se má provdat za sira Johna Wellese.“

„Ano. Ale kdybys byla neplodná, stále bych potřeboval nevěstu z rodu Yorků, která by mi povila syna. Volba by padla na ni. Svatbu se sirem Johnem bych zrušil a učinil bych z ní svoji choť.“

„Také byste ji znásilnil?“ vyštěknu a vytrhnu se mu. „Napřed mě a potom moji sestru?“

Zvedne ramena a rozhodí rukama v ryze francouzském gestu. Tohle by Angličan nikdy neudělal. „Samozřejmě. Neměl bych na vybranou. Musím se přece přesvědčit, která žena je schopná mi dát syna. I tobě snad musí být jasné, že jsem se nezmocnil trůnu kvůli sobě. Mým posláním je založit novou královskou dynastií. Nevybírám si manželku z plezíru, ale chci takovou, která vyhovuje mým vladařským záměrům.“

„Potom jsme jako ti nejchudší z venkovanů,“ povzdechnu si trpce. „Ti se také berou, až když je dítě na cestě. Tvrdí, že jalovice se kupuje jenom březí.“

Jindřich se chechtá a vůbec se nestydí. „Skutečně? Potom jsem pravý Angličan.“ Utáhne si opasek. „Nakonec se ze mě vyklubal anglický sedlák! Počítej s tím, že tě zítra navštíví moje matka. Každou noc se modlila, abych konečně splnil svůj úkol.“

„Modlila se, zatímco jste mě znásilňoval?“

„Znásilnění to nebylo, tak se tím přestaň ohánět. Je vidět, jak si hloupá. Jsme přece zasnoubení. Až budeme svoji, taky mě nemůžeš odmítnout. Jako budoucí manžel na tebe mám právo. Odteďka mi budeš sloužit až do své smrti. Jaképak znásilňování? Moje právo a tvoje povinnost.“

Podívá se na mě a sleduje, jak protest odumírá na mých rtech.

„U Bosworthu jste prohráli,“ připomene mi. „Jsi válečná kořist.“